

Laikraksts iznāk trīs reizes nedēļā: otrdienās, ceturtdienās un sestdienās

UZVARAS CEĻŠ

Redakcija Līvānos, Rīgas ielā 33. Tālruni: redaktoram 41, redakcijai 58. Numurs maksā 10 kapeikas

Latvijas Komunistiskās partijas Līvānu rajona komitejas un Līvānu rajona Darbaļaužu deputātu padomes orgāns

№ 80 (1031)

Sestdien, 1957. g. 6. jūlijā

8. gads

INFORMATIVAIS ZIŅOJUMS

par Padomju Savienības Komunistiskās partijas Centralās Komitejas Plenumu

Šā gada 22.—29. jūnijā notika Padomju Savienības Komunistiskās partijas Centralās Komitejas Plenums.

Plenums apsprieda jautājumu par G. M. Maļenkova, L. M. Kaganoviča un V. M. Molotova antipartejisko grupu.

Plenums pieņēma attiecīgu lēmumu, kas šodien tiek publicēts.

Plenums izslēdza no PSKP CK Prezidija locekļu un CK locekļu sastāva bb. Maļenkovu, Kaganoviču un Molotovu; atcēla no PSKP CK sekretara amata un izslēdza no CK Prezidija locekļu kandidātu sastāva un no CK locekļu sastāva b. Šepilovu.

Plenums ievēlēja PSKP CK prezidiju šādā sastāvā:

Prezidija locekļi: bb. A. B. Aristovs, N. I. Beļajevs, L. I. Brežņevs, N. A. Bulgaņins, K. J. Vorosiļovs, G. K. Žukovs, N. G. Ignatovs, A. I. Kiričenko, F. R. Kozlovs, O. V. Kūsinens, A. I. Mikoļjans, M. A. Suslovs, J. A. Furceva, N. S. Chuščovs, N. M. Šverņiks;

Prezidija locekļu kandidāti: bb. N. A. Muchitdinovs, P. N. Pospelovs, D. S. Korotčenko, J. E. Kalnbērziņš, A. P. Kirilēns, A. N. Kosigins, K. T. Mazurovs, V. P. Mžavanadze, M. G. Pervuchins.

Plenums papildināja Sekretariata sastāvu, ievēlējams par PSKP CK sekretaru b. O. V. Kūsinenu.

PSKP CK Plenuma lēmums

par G. M. Maļenkova, L. M. Kaganoviča un V. M. Molotova antipartejisko grupu

PSKP Centralās Komitejas Plenums savās sēdēs 1957. gada 22.—29. jūnijā izskatīja jautājumu par Maļenkova, Kaganoviča un Molotova antipartejisko grupu, kas bija izveidojusies PSKP CK Prezidijā.

Laikā, kad partija Centralās Komitejas vadībā, sapemdama visas tautas atbalstu, veic milzīgu darbu, lai izpildītu XX kongresa vēsturiskos lēmumus, kuru mērķis ir tālāk attīstīt tautas saimniecību un nemītīgi celt padomju tautas dzīves līmeni, atjaunot partijas iekšējās dzīves leņķiskās normas, likvidēt revolucionārās likumības pārkāpumus, paplašināt partijas sakarus ar tautas masām, attīstīt padomju socialistisko demokrātiju, nostiprināt padomju tautu draudzību, realizēt pareizu nacionālo politiku, bet ārpolitikas jomā — panākt starptautiskā saspīlējuma likvidēšanu, lai nodrošinātu stabili mieru; un kad visās šajās jomās jau gūti nopietni panākumi, ko zina ikviens padomju cilvēks, — šai laikā Maļenkova, Kaganoviča un Molotova antipartejiskā grupa vērsās pret partijas līniju.

Lai grozītu partijas politisko kursu, šī grupa ar antipartejiskām, frakcionārām metodēm centās panākt PSKP CK Plenumā ievēlētu partijas vadošo organu sastāva maiņu.

Tā nebija nejaušība.

Pēdējos trijos četros gados, kad partija sākuši enerģisku kursu uz personības kulta radīto kļūdu un trūkumu izlabošanu un sekmīgi cīnās pret marksisma-leņinisma revizionistiem tiklab starptautiskajā arenā, kā arī valsts iekšienē, kad partija veikusi lielu darbu, lai izlabotu pagātnē pieļautos leņķiskās nacionālās politikas sagrozījumus, — tagad atklātās un pilnīgi atmaskotās antipartejiskās grupas dalībnieki pastāvīgi tieši vai netieši pretojās šim kursam, ko pieņēmis PSKP XX kongress. Šī grupa faktiski mēģināja pretoties leņķiskajam kursam uz mierīgu līdzās pastāvēšanu starp valstīm ar dažādām sociālajām sistemām, starptautiskā saspīlējuma mazināšanai un draudzīgu attiecību nodibināšanai starp PSRS un visām pasaules tautām.

Viņi bija pret savienoto republiku tiesību paplašināšanu ekonomiskajā un kultūras celtniecībā, likumdošanā, kā arī pret vietējo padomju lomas palielināšanu šo uzdevumu atrisināšanā. Līdz ar to antipartejiskā grupa pretojās partijas stingri realizētajam kursam uz nacionālo republiku ekonomikas un kultūras straujāku attīstību, kas nodrošina visu mūsu zemes tautu leņķiskās draudzības tālāku nostiprināšanos. Antipartejiskā grupa ne tikai nesaprata partijas pasākumus cīņā pret birokratismu, pārliecīgi plašā valsts

aparata samazināšanā, bet arī pretojās tiem. Visos šajos jautājumos viņi vērsās pret partijas realizēto leņķisko demokratiskā centralisma principu.

Šī grupa stūrgalvīgi pretojās un mēģināja izjaukt tādu ļoti svarīgu pasākumu kā rūpniecības vadīšanas reorganizācija, Tautas saimniecības padomju izveidošana ekonomiskajos rajonos, ko atbalstījusi visa partija un tauta. Viņi negribēja saprast, ka pašreizējā posmā, kad socialistiskās rūpniecības attīstība ir sasniegusi milzīgus apmērus un joprojām strauji aug, ātrāk attīstoties smagajai industrijai, — bija jāatrod jaunas, pilnīgākas rūpniecības vadīšanas formas, kas ļautu izmantot lielās rezerves un nodrošinātu padomju industrijas vēl varenāku augšupeju. Šī grupa aizgāja tiktāl, ka pat tad, kad minētos pasākumus apspriešanas procesā bija atbalstījusi visa tauta un pēc tam bija pieņemts Likums PSRS Augstākās padomes sesijā, — tā turpināja cīņu pret rūpniecības vadīšanas reorganizāciju.

Lauksaimniecības jautājumos šīs grupas dalībnieki parādīja, ka viņi neizprot jaunos nobriedušos uzdevumus. Viņi neatzina nepieciešamību pastiprināt kolchozu zemniecības materiālo ieinteresētību lauksaimniecības produktu ražošanas paplašināšanā. Viņi iebilda pret vecās birokratiskās plānošanas kārtības atcelšanu kolchozu un jaunas plānošanas kārtības ieviešanu, kura atraisa kolchozu iniciatīvu savas saimniecības vadīšanā un jau devusi pozitīvus rezultātus. Viņi ir tik ļoti atrāvušies no dzīves, ka nevar izprast reālo iespēju šā gada beigās atcelt kolchoznieku sētām lauksaimniecības produktu obligātās piegādes. Veikt šo pasākumu, kam ir vitāla nozīme miljoniem Padomju zemes darbaļaužu dzīvē, kļuvis iespējams, pamatojoties uz sabiedriskās lopkopības lielo kāpinājumu kolchozos un padomju saimniecību attīstību. Antipartejiskās grupas dalībnieki nevis atbalstīja šo nobriedušo pasākumu, bet gan vērsās pret to.

Viņi pilnīgi neattaisnojami cīnījās pret kolchozu, apgabalu un republiku aktīvi atbalstīto partijas aicinājumu tuvākajos gados panākt ASV piena, sviesta un gaļas ražošanu uz vienu iedzīvotāju. Līdz ar to antipartejiskās grupas dalībnieki demonstrēja kundzisku nevērīgu attieksmi pret plašu tautas masu akutajām vitalajām interesēm un savu neticību milzīgajām iespējām, ko dod socialistiskā saimniecība, visas tautas izvērstajai kustībai par pilna un gaļas ražošanas paātrinātu kāpināšanu.

Nevar uzskatīt par nejaušību, ka antipartejiskās grupas dalībnieks b. Molotovs, parādī-

dams konservatīvismu un inertumu, ne tikai neizprata nepieciešamību apgūt neskartās zemes bet arī pretojās 35 miljonu hektaru neskarto zemju uzplēšanai, kas ieguvusi tik ļoti lielu nozīmi mūsu zemes ekonomikā.

Biedri Maļenkovs, Kaganovičs un Molotovs stūrgalvīgi pretojās pasākumiem, ko veica Centralā Komiteja un visa mūsu partija, lai likvidētu personības kulta sekas, novērstu savā laikā pieļautos revolucionārās likumības pārkāpumus un radītu tādus apstākļus, kas izslēdz iespēju tiem turpmāk atkārtoties.

Kamēr strādnieki, kolchoznieki, mūsu slave-nā jaunatne, inženiertechniskie un zinātniskie darbinieki, rakstnieki, visa intelligences vienprātīgi atbalstīja partijas pasākumus, kas tiek veikti, pamatojoties uz PSKP XX kongresa lēmumiem, kamēr visa padomju tauta iesaistījās aktīvā cīņā par šo pasākumu realizēšanu, kamēr mūsu zeme pārdzīvo tautas aktivitātes varenus uzplūdus un jaunu radošu spēku kāpinājumu, — antipartejiskās grupas dalībnieki ir palikuši kurli pret šo masu radošo kustību.

Ārpolitikas jomā šī grupa, it īpaši b. Molotovs, parādīja konservatīvismu un visādi traucēja veikt jaunos nobriedušos pasākumus, kuru mērķis ir mazināt starptautisko saspīlējumu, nostiprināt mieru visā pasaulē.

Biedrs Molotovs ilgu laiku, kad bija ārlietu ministrs, ne tikai neko nedarīja Ārlietu ministrijas darba ietvaros, lai uzlabotu PSRS attiecības ar Dienvidslaviju, bet arī vairākkārt vērsās pret tiem pasākumiem, ko veica CK Prezidijs lai uzlabotu attiecības ar Dienvidslaviju. Biedra Molotova nepareizo nostāju Dienvidslavijas jautājumā vienbalsīgi nosodīja PSKP CK Plenums 1955. gada jūlijā, — kā tādu, kas nesaskan ar Padomju valsts un socialistiskās nometnes interesēm un neatbilst leņķiskās politikas principiem.

Biedrs Molotovs kavēja Valsts līguma noslēgšanu ar Austriju un attiecību uzlabošanu ar šo valsti, kas atrodas Eiropas centrā. Līguma noslēgšanai ar Austriju bija svarīga nozīme vispārējā starptautiskā saspīlējuma mazināšanā. Viņš bija arī pret attiecību normalizēšanu ar Japānu, lai gan šai normalizēšanai ir bijusi liela nozīme starptautiskā saspīlējuma mazināšanā Tālajos Austrumos. Viņš vērsās pret partijas izstrādātajām principālajām tezēm par iespēju novērst karus pašreizējos apstākļos, par to, ka dažādās zemēs iespējami dažādi pārejas ceļi uz socialismu, par nepieciešamību pastiprināt PSKP kontaktus ar ārvalstu progresīvajām partijām.

(Turpinājums 2. lpp.)

PSKP CK Plenuma lēmums par G. M. Maļenkova, L. M. Kaganoviča un V. M. Molotova antipartejisko grupu

(Turpinājums no 1. lpp.)

Biedrs Molotovs vairākkārt vērsās pret Padomju valdības veiktajiem nepieciešamajiem jaunajiem pasākumiem miera un tautu drošības sargāšanā. Piemēram, viņš noliedza, ka ir lietderīgi nodibināt personiskus kontaktus starp PSRS vadošajiem darbiniekiem un citu zemju valstsvīriem, kas nepieciešams, lai panāktu savstarpēju saprašanu un uzlabotu starptautiskās attiecības.

Daudzos no šiem jautājumiem b. Molotova domas atbalstīja b. Kaganovičs un vairākos gadījumos b. Maļenkovs. Centralās Komitejas Prezidijs un visa Centralā Komiteja pacietīgi viņus koriģēja, cīnījās pret viņu kļūdām, cerot, ka viņi no savām kļūdām mācīsies, sīkstī neturēsies pie tām un sāks iet kopsolī ar visu partijas vadošo kolektīvu. Tomēr viņi joprojām palika savos nepareizajos, neļēniskajos ieskos.

Biedru Maļenkova, Kaganoviča un Molotova nostāja, kas nesaskan ar partijas līniju, pamatojoties uz to apstākli, ka viņi atradās un atrodas veco priekšstatu un metožu gūstā, ir atrāvušies no partijas un mūsu zemes dzīves, neredz jaunos apstākļus, jauno situāciju, parāda konservatīvismu, sīkstī turas pie savu laiku nodzīvojušām darba formām un metodēm, kas neatbilst komunisma celšanas interesēm, noraidīdami to, kas rodas dzīvē un izriet no padomju sabiedrības attīstības interesēm, no visas socialistiskās nometnes interesēm.

Tiklab iekšpolitikas, kā arī ārpolitikas jautājumos viņi ir sektanti un dogmatiski, viņu attieksme pret marksismu-ļēnismu ir nedzīva kā burtu kalpiem. Viņi nespēj saprast, ka pašreizējos apstākļos dzīvais marksisms-ļēnisms darbībā, cīņā par komunismu izpaužas partijas XX kongresa lēmumu realizēšanā, mierīgas līdzās pastāvēšanas politikas neatlaidīgā realizēšanā, cīņā par tautu draudzību, socialistiskās nometnes maksimālas nostiprināšanas politikas realizēšanā, rūpniecības vadīšanas uzlabošanā, cīņā par lauksaimniecības vispusīgu augšupeju, par produktu pārpilnību, par plašu dzīvokļu celtniecību, par savienoto republiku tiesību paplašināšanu, par nacionālo kultūru uzplaukumu, par tautas masu iniciatīvas maksimālu attīstīšanu.

Pārliecinājušies, ka viņu nepareizās runas un rīcība pastāvīgi rod pretspāru CK Prezidijā, kas konsekvēnti realizē partijas XX kongresa norādīto kursu, b. Molotovs, Kaganovičs un Maļenkovs sāka grupas cīņu pret partijas vadību. Savstarpēji vienojušies uz antipartejiskā pamata viņi izvirzīja sev mērķi grozīt partijas politiku, atgriezt partiju atpakaļ pie tām nepareizajām vadīšanas metodēm, ko nosodīja partijas XX kongress. Viņi lietoja intrigantu papēmienu un slepeni norunāja vērsties pret Centralo Komiteju. CK Plenumā atklātie fakti rāda, ka b. Maļenkovs, Kaganovičs, Molotovs un b. Šepilovs, kas viņiem pieslēdzies, nostādāmi uz frakcionarismu, kā pārkāpuši partijas Statutus un Ļeņina izstrādāto partijas X kongresa lēmumu „Par partijas vienību”, kurā teikts:

„Lai realizētu stingru disciplīnu partijā un visā padomju darbā un panāktu vislielāko vienību, likvidējot jebkādu frakcionarismu, kongress dod Centralajai Komitejai pilnvaras disciplīnas pārkāpšanas vai

frakcionarisma atdzimšanas vai pieļaušanas gadījumos lietot visus partijas soda līdzekļus, līdz pat izslēgšanai no partijas, bet attiecībā uz CK locekļiem — viņu pārskaitīšanu kandidatos un pat kā galējo līdzekli izslēgšanu no partijas. Tāda galēja līdzekļa lietošanas nosacījumam pret CK locekļiem, CK kandidātiem un Kontroles komisijas locekļiem jābūt CK Plenuma sasaukšanai, uzaicinot visus CK kandidatus un visus Kontroles komisijas locekļus. Ja tāda partijas visatbildīgāko vadītāju kopsapulce ar divām trešdaļām balsu atzīst, ka nepieciešams pārskaitīt CK locekli par kandidatu vai izslēgt no partijas, tad tāds līdzeklis realizējams nekavējoties“.

Ļeņina izstrādātā rezolūcija uzliek par pienākumu Centralajai Komitejai un visām partijas organizācijām nemītīgi stiprināt partijas vienību, dot enerģisku pretspāru jebkurai frakcionarisma un nogrupēšanās izpausmei, nodrošināt patiešām vienprātīgu darbu, kurā patiešām būtu iemiesota strādnieku šķiras avangarda — Komunistiskās partijas gribas vienība.

CK Plenums ar lielu gandarījumu atzīmē visu PSKP CK locekļu un kandidātu kā arī Centralās Revīzijas Komisijas locekļu monolīto vienību un saliedētību, kuri vienprātīgi nosodījuši antipartejisko grupu. CK Plenuma sastāvā nebija neviena cilvēka, kas atbalstītu šo grupu.

Kad CK Plenums vienprātīgi nosodīja grupas antipartejisko darbību un CK Plenuma locekļi vienprātīgi prasīja izslēgt grupas locekļus no CK un no partijas, viņi atzina, ka ir bijusi noruna, atzina savas antipartejiskās darbības kaitīgumu, apņēmās pakļauties partijas lēmumiem.

Pamatojoties uz visu iepriekš teikto un ievērojot partijas ļēniskās vienības maksimālas nostiprināšanas intereses, PSKP CK Plenums nolēmj:

1. Nosodīt kā nesavienojamu ar mūsu partijas ļēniskajiem principiem Maļenkova, Kaganoviča, Molotova un viņiem pieslēkušās Šepilova antipartejiskās grupas frakcionāro darbību.

2. Izslēgt no CK Prezidija locekļu sastāva un no CK sastāva b. Maļenkovu, Kaganoviču un Molotovu; atcelt no PSKP CK sekretara amata un izslēgt no CK Prezidija locekļu kandidātu sastāva un no CK locekļu sastāva b. Šepilovu.

* * *

Biedru Maļenkova, Kaganoviča un Molotova antipartejiskās grupas frakcionārās darbības vienprātīgi nosodīšana partijas Centralajā Komitejā palīdzēs vēl vairāk nostiprināt mūsu ļēniskās partijas rindu vienību, nostiprināt tās vadību, palīdzēs cīnīties par partijas ģenerālīniju.

Partijas Centralā Komiteja aicina visus komunistus vēl ciešāk sakļaut savas rindas zem neuzvaramā marksisma-ļēnisma karoga, vēltīt visus savus spēkus komunistiskās celtniecības uzdevumu sekmīgai atrisināšanai.

(Šo lēmumu 1957. gada 29. jūnijā vienprātīgi pieņēma visi Centralās Komitejas locekļi Centralās Komitejas locekļu kandidāti, Centralās Revīzijas Komisijas locekļi, vienam — b. Molotovam — atturoties).

VIRSMĒSLO SĒKLAS LAUKUS

Rožkalnu ciema lauksaimniecības artelim „Uzvara” pašaudzēto sēklu jautājums katru gadu sagādājis ļoti daudz grūtību, jo ik gadus, lai izpildītu sējas plānu lielu daudzumu sēklas materiāla bija nepieciešams aizņemties no valsts.

Lai uz priekšu nepieļautu šādu nenormālu stāvokli sēklkopības jautājumā, arteli jau tagad labākajos laukos iedalīti sēklu laucīņi.

Augstāku ražu iegūšanai no sēklu laucīņiem arteļa biedri uzsākuši to virsmēslošanu ar minerālmēsliem.

Tā linu „Svetoč” sēklu laucīņi 50 ha platībā virsmēsloja ar amonija salpetri, bet posminieki P. Kusiņš, K. Vingris un Salietis, kam lini iesēti kūdrainās augsnes, uz sazēlušajiem līnēm izsēja 20—25 kg bormagnija, kas dos labāku sēklas ražu.

Bez līnēm vēl virsmēsloja arī vairāk kā 30 ha miežu sēklu laucīņu, izsējot 40—60 kg amonija salpetra uz katra hektara. Kā pirmie miežu virsmēslošanu uzsāka arteļa IV kompleksās brigades kolchoznieki, kas virsmēsloja vairāk kā 12 ha miežu.

O. Smilga,
kolchoza „Uzvara” agronoms

Ar lopbarības sagādi nesteidzas

Liku, loču vijas ceļš pa kolchozu tīrumiem, garām kolchoznieku sētām, ganībās esošajiem lopiem. Gaisā jūtama vītušu zāļu smarža. Liekas, siena laiks iet pilniem soļiem. Grāvmalās, ganību krūmajos, pie kolchoznieku sētām gan vīri, gan sievas plauj un grābj sienu. Pie katras kolchoznieku sētas paceļas pa vienai divām sakrātām siena kaudzītēm. Varētu spriest, ka molotovieši kolchoza plavas jau nopļāvuši, sabiedriskajam ganāmpulkam lopbarība savākta, bet pārējo ar valdes atļauju pielīdzina paši kolchoznieki savām personīgajām vajadzībām. Bet, vai tas tā ir? Ir gan, bet ne viss kā vajag. Lielākais vairums kolchoznieku jau savai gotīņai pusi lopbarības sagādājuši bez kādas atļaujas, bet kolchoza

lopbarības sagādātāji guļ līdz pusdienai

Kad pieejam pie Molotova vārdā nosauktā kolchoza ēkas, redzams apmēram šāds skats: grupiņās pa trīs, četri cilvēki izlaidušies zālītē un snauz, daļa lieveni sēž un smēķē, kantorī priekšsēdētājs un agronome par kautko skaļi spriež, gan šur, gan tur stāv pieslieti grābekļi, dakšas. Vairāk kā 15 cilvēki ar visiem darbarīkiem jau trīs stundas gaida mašīnu, lai brauktu uz tālajām plavām pie kolchoza „Dzimtene” teritorijas. Pulkstenis tuvojas divpadsmitiem. Atnāk mašīna un beidzot siena savācēji aizbrauc. Cik daudz darba viņi veiks šodien? Acīmredzot maz. Jānobrauc savi 20 kilo-

metri, jāgatavo un jāpaēd pusdienas un turpat jau būs arī vakars. Šāda darba organizācija, vai pareizāk sakot, neorganizētība, ved pie tā, ka, piemēram, jūlija mēneša 4 dienās nopļauti tikai 28 ha sēto zālāju, bet pavisam no 192,5 ha plaujamo sēto zālāju platības — 44 ha. Vēl sliktāk ar dabiskajām plavām — no vairāk kā 100 ha nopļauti gan ap 40 ha, bet sagrābts tikpat kā nav necik. Saprotams, ja nav plānotas vadības, neko nepanāksi.

Kad jautājam kolchoza agronomei b. Tulišai, sak, cik tad esat ielikuši skābbarības, tā atbild: — sestdien uzsāksim savvaļas zāļu skābēšanu. Labi vārdi. Izklusās, ka viss sagatavots, sestdien ķersies tik klāt un divās, trijās dienās savas 70—100 tonnas sagatavos. Bet kā ar skābbarības tvertnēm?

Puskilometra attālumā no kantora, no tās pašas vietas, kur ceturtdien, 4. jūlijā, no pulksten 8.00 līdz 12.00 vairāk kā 15 cilvēku gaidīja mašīnu un neko nedarīja, atrodas liellopu un cūku fermas. Te arī atrodam trīs betonētas skābbarības tvertnes, vienu torni, koptilpumā ap 400 tonnām un divas mazākas uz tonnām 20—25 ar dēļiem izšūtas skābbarības tranšejas. Visās sešās skābbarības novietnēs vecās skābbarības atliekas, ūdens un dažādi atkritumi. Par skābbarības skābēšanu sestdien nevar būt runas, jo bedru attīrīšana vien prasīs divas divas darba.

Z. Kalvāns,
A. Bīrzāks

Kukuruza aug, bet aug arī nezāles

Čapajeva vārdā nosauktais kolchozs šogad audzē kukuruzu 40 ha lielā platībā. Kolchozā šie kukuruzas sējumi sadalīti starp abu brigāžu sešiem posmiem. Ap 2 ha platību kopj un audzē kolchoza šefi — rajona rūpkombināts un ap 0,5 ha — Jersikas 7-gadīgā skola.

Kukuruza visā platībā aug labi. Lielākā daļa jau divas reizes izravēta, virsmēsloja un izirdināta. Bet tas nenozīmē, ka visos laukos, visi tie, kam jāatbild par kukuruzu, to kopj teicami.

Lūk, piemēram, ko runā kolchoza valdes lēmumi. Kolchoza valde posminiekam Antonam Auzānam par sliktu kukuruzas kopšanu posmā izteica rājienu un par dzeršanu darba laikā atskaitīja 5 izstrādes dienas. Tas deva labu ierosmi. Nupat kopā ar priekšsēdētāju b. Gaševu pārbaudījām viņa laukus. Kukuruza tagad izravēta tīra, dots virsmēslojums un tā labi izirdināta.

Līdzīgu šāda veida pasākumu būšot jāpielieto arī posminiekam Pēterim Urbānam, jo šajā posmā arī, ir kukuruzas lauks, kur kukuruza aizaugusi ar nezālēm,

nav otrreiz ravēta. „Ar saviem kolchoza kukuruzas audzētājiem jau nu tiksīm galā, kukuruza augs un dos labu ražu, bet

Ko darīt ar šefiem?”

— saka b. Gaševs.

Rajona rūpkombināts apņēms sēt, kopt, audzēt un novākt kukuruzu 2 ha platībā. Kukuruzu iesēja. Tā labi sadīga, bet tagad ieaug nezālēs. Nav bijuši uz lauka ne direktors, ne partijas pirmorganizācijas sekretars. Droši, tie nemaz nezina, kur viņu kukuruza aug. Tagad kolchoznieki nezina, ko darīt. Vai šefu lauku pašiem kopt vai gaidīt. Nav divu domu, šefiem sava apņemšanās jāizpilda un jau rīt, svētdien saks lauks jāizravē, citādi kolchoznieki šefiem izteiks rājienu tāpat kā saviem posminiekiem.

Arī Jersikas 7-gadīgajai skolai sava nelielais lauciņš jāuztur pienācīgā kārtībā, lai tajā nebūtu nevienas nezāles, tad kukuruza rudenī dos augstu ražu, būs daudz sulīgās barības kolchoza lopiem.

P. Jauja

Redaktora v. i. A. STARIS